

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 13 ตุลาคม ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก ปัจจุบันนี้โรคเรื้อนได้ถูกขจัดออกไปจากสังคมของเราแทบจะสิ้นซาก ไม่เป็นโรคที่อันตรายและน่ากลัวอีกต่อไป แต่ในสมัยพระเยซูเจ้าโรคนี้เป็นโรคที่อันตรายและน่ากลัวที่สุด ซึ่งทำให้คนที่เป็โรคนี้ต้องเสียโฉม บีบบังคับเขาให้ต้องหนีไปใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังในถิ่นทุรกันดาร ห่างจากครอบครัวและเพื่อนฝูง และทำให้เขากลายเป็นผู้ต้องห้ามในการถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าในที่สาธารณะ ในสมัยนั้นคนที่เป็โรคเรื้อนจึงไม่ต่างจากคนที่ตายไปแล้วเท่าใดนัก มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยเขาได้ ดังนั้น การหายจากโรคเรื้อนจึงเปรียบเหมือนการกลับคืนชีพอีกครั้งหนึ่งนั่นเอง

ในพระวรสารวันนี้ เมื่อคนโรคเรื้อนสิบคนมาหาพระเยซูเจ้าเพื่อขอให้พระองค์ทรงรักษาพวกเขา พวกเขา กำลังทำบางสิ่งบางอย่างที่ล้ำเส้น ไม่ใช่ฐานะของพวกเขาที่จะออกจากถิ่นเนรเทศเพื่อไปยังฝูงชนที่มาชุมนุมกัน พวกเขาเป็นบุคคลที่สังคมนับถือ แทนที่จะขอความช่วยเหลือจากพระเยซูเจ้าโดยอ้อนวอนว่า **“พระเยซู พระอาจารย์ โปรดสงสารพวกเราเถิด”** (ลก 17:13) พวกเขาควรร้องตะโกนดังๆ ว่า **“มีมลทิน มีมลทิน”** (ลก 13:45) มากกว่า เพื่อว่าจะไม่มีใครเข้ามาใกล้ตัวพวกเขา อย่างไรก็ตาม ไม่เหมือนอาจารย์ชาวยิวคนอื่นในสมัยนั้น พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงแสดงท่าทีรังเกียจหรือขยะเขยงชายผู้โชคร้ายเหล่านั้น พระองค์ไม่ได้ทรงรีบหนีไปไกลๆ เหมือนคนอื่นเพื่อป้องกันตนเองจากการติดเชื้อซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้ แต่พระองค์ทรงต้อนรับพวกเขาและทรงใช้อำนาจที่สูงส่งกว่าอำนาจของบทบัญญัติชาวยิว ซึ่งห้ามติดต่อดัมพันธ์กับผู้ที่นำสงสารเหล่านี้ รักษาพวกเขา โดยทรงบอกพวกเขาสั้นๆ และง่ายว่า **“จงไปแสดงตนแก่บรรดาสมาณะเถิด”** (ลก 17:14) เหตุผลที่พระองค์ทรงบอกพวกเขาให้ไปแสดงตนแก่บรรดาสมาณะคือ การหายจากโรคเรื้อนเฉยๆ ยังไม่พอ สมณะผู้มีอำนาจต้องประกาศอย่างเป็นทางการต่อหน้าสาธารณชนด้วยว่าพวกเขาหายจากโรคเรื้อนนี้ หลังจากที่ได้อวดดูอย่างละเอียดแล้ว พร้อมกับอนุญาตให้พวกเขาถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตามที่โมเสสกำหนดไว้และกลับไปอาศัยอยู่กับครอบครัวในชุมชนที่พวกเขาเคยอยู่ต่อไป การรักษาโรคเรื้อนของพระเยซูเจ้าจึงเป็นเหมือนการให้ชีวิตใหม่แก่พวกเขา ทำให้พวกเขาสามารถใช้ชีวิตที่เหลืออยู่เหมือนชาวยิวทั่วไปซึ่งมีสิทธิในการนมัสการพระเจ้าและกระทำการกิจการต่างๆ ในสังคมได้อย่างปรกติ

สิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำในพระวรสารวันนี้ ในแง่หนึ่งดูเหมือนว่าเป็นการไม่เคารพบทบัญญัติชาวยิวที่ห้ามไม่ให้ติดต่อดัมพันธ์กับคนโรคเรื้อน เพราะจะทำให้ตนเองมีมลทินด้วย สิ่งหนึ่งที่เราต้องเข้าใจคือ พระเยซูเจ้าไม่ใช่คนประเภทต่อต้านกฎเกณฑ์ของสังคม แต่ที่พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น พระองค์ทรงต้องการชี้ให้เห็นว่ากฎแห่งความรักมีความสำคัญและมีคุณค่าสูงกว่ากฎเกณฑ์ทางสังคมหรือทางพิธีกรรมใดๆ ทั้งสิ้น ชีวิตและความรอดพ้นของมนุษย์ต้อง

มาก่อนกฎเกณฑ์ที่สังคมเป็นคนกำหนดขึ้น อีกประการหนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงต้องการเปลี่ยนท่าทีของเราต่อคนโรคเรื้อนหรือคนที่สังคมรังเกียจ เราต้องยอมรับการท้าทายนี้จากพระเยซูเจ้า ไม่ใช่ในเรื่องของคนโรคเรื้อนที่เราหลายคนไม่เคยเห็นด้วยซ้ำเท่านั้น แต่ในเรื่องของผู้คนที่ได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากเพื่อนร่วมสมัยของเราด้วย

ในสมัยของเราเอ็ดสตีโอได้ว่าเป็นโรคร้ายที่น่าสะพรึงกลัวมากที่สุด เพราะจนปานนี้วงการแพทย์ยังไม่พบตัวยาที่จะสามารถรักษาให้หายขาดได้ สิ่งที่ได้ขงขณะนี้คือยีสิตูบิวัยโรคนี้นั้นให้เวลานานที่สุดเท่าที่จะทำได้เท่านั้นเอง ถ้าจะเปรียบเทียบโรคนี้คงไม่ต่างจากโรคเรื้อนในสมัยพระเยซูเจ้า บางคนรีบประณามทุกคนที่เป็นโรคเอ็ดสตีโอว่าเป็นคนล่าสอน มากมากในกามมรณัม แลผมยังบอกว่าพระเจ้าทรงลงโทษพวกเขาเช่นนี้ก็ถูกต้องแล้ว พวกเขาได้รับสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับ แต่เราต้องไม่ลืมว่าพระเยซูเจ้าไม่ทรงเคยตั้งคำถามคนโรคเรื้อนที่มาหาพระองค์เกี่ยวกับจริยธรรมของเขา พระองค์ไม่ทรงเคยถามพวกเขาว่าได้ทำบาปหรือความผิดอะไรต่อพระเจ้าจึงมีสภาพเช่นนี้ พระองค์ไม่ได้ทรงตัดสินพวกเขา แม้ว่าพระองค์ทรงสามารถอ่านใจพวกเขาได้ พระเยซูเจ้าทรงรู้ว่าพระบิดาของพระองค์เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความเมตตาและพร้อมที่จะให้อภัย ดังนั้น พระองค์จึงทรงช่วยคนโรคเรื้อนทั้งสิบคนโดยไม่มีข้อแม้ใดๆ แม้จะรู้ล่วงหน้าในฐานะพระบุตรของพระเจ้าว่าอีกเก้าคนจะไม่กลับมาขอบพระคุณพระองค์เสียด้วยซ้ำ การกระทำของพระองค์ชี้ให้เราเห็นว่าเราควรมีท่าทีอย่างไรต่อคนที่สังคมรังเกียจทั้งหลาย

หลายคนต้องการขับไล่คนต่างชาติที่หลบหนีเข้ามาในประเทศของเราออกไปให้หมด พวกเขาอ้างว่าคนอพยพเข้ามาโดยไม่มีเอกสารถูกต้องเหล่านั้น เป็นคนไม่ดีและทำผิดกฎหมายของประเทศ แน่نون พระศาสนจักรของเราไม่ได้ทำตัวเป็นทนายป้องกันคนทำผิดกฎหมาย แต่พระศาสนจักรสอนว่ากฎแห่งความรักนั้นสูงส่งและยิ่งใหญ่กว่ากฎหมายใดๆ ทั้งสิ้น เหมือนที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำเป็นแบบอย่างแก่เรา เพราะฉะนั้น คนที่ได้ยินพระวรสารวันนี้ยังสามารถรังเกียจคนอื่นได้อีกหรือ? คนที่ติดตามพระเยซูเจ้าในหนทางแห่งความเมตตากรุณาและความเห็นอกเห็นใจยังสามารถปฏิบัติต่อคนอื่นด้วยการดูถูกเหยียดหยามได้อีกหรือ? ใครก็ตามที่สวดบทข้าแต่พระบิดาที่บอกว่า **“โปรดอภัยแก่ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่คนอื่น”** (มธ 6:12) ยังกล้าที่จะดูถูกและประณามคนอื่นอีกหรือ?

พี่น้องที่รัก น้อยคนนักที่เป็นโรคเรื้อนในปัจจุบันนี้ แต่โรคร้ายที่แพร่ระบาดในโลกและท่ามกลางสังคมไทยของเราด้วยขณะนี้คือ โรคแห่งความเกลียดชัง โรคแห่งการคิดว่าตัวเองชอบธรรมคนเดียว และโรคแห่งการปฏิเสธเพื่อนมนุษย์คนอื่น ศิษย์ที่ดีของพระเยซูเจ้าต้องไม่มีท่าทีและจิตตารมณ์ที่แตกต่างไปจากท่าทีและจิตตารมณ์ของผู้เป็นอาจารย์ของตน ดังนั้น ในมิสซาวันนี้ให้เราขอพระพรจากพระเจ้าเพื่อที่เราจะได้มีจิตใจที่อ่อนโยนและเมตตากรุณาเหมือนพระองค์ และขอให้ศีลมหาสนิทที่เราจะรับในวันนี้เป็นพลังที่ช่วยเราแต่ละคนให้สามารถเลียนแบบจิตตารมณ์และท่าทีของพระเยซูเจ้าที่มีต่อคนที่อยู่ขอบสังคม คนที่สังคมรังเกียจและไม่ต้องการ เราต้องพร้อมที่จะแสดงให้พวกเขาเหล่านั้นรู้ว่าพระเจ้าทรงรักพวกเขาเหมือนที่พระองค์ทรงรักเรา **ขอพระอวยพรพี่น้องทุกคน**